

**Intervenció del Primer Secretari del PSC a la
trobada anual de Vilopriu
Vilopriu, 29 d'agost de 2008**

Molt bona tarda, amigues i amics.

En primer lloc: gràcies als amics i companys de Nou Cicle, per convidar-me, un any més a participar en aquesta trobada.

Una trobada que ens prenem, alhora, com a reflexió i tret de sortida d'un nou curs polític.

Vagi, doncs, el meu agraïment als organitzadors. I, molt especialment, al Lluís Maria, que ens ofereix, l'hospitalitat de casa seva, aquí a Can Malloí.

Som a les portes d'un nou curs polític que, ja us ho podeu imaginar, serà intens. Molt intens.

Molt intens, en el món, a Europa, a Espanya i a Catalunya!

Primer de tot... vull felicitar al Partit Demòcrata dels Estats Units, per la seva fantàstica Convenció de Denver i per la unitat aconseguida.

Barack Obama és ja el candidat oficial dels demòcrates i progressistes nord-americans!

Al món li cal un nou President dels Estats Units que retiri les tropes d'Irak i es comprometi per a fer un nou ordre internacional més multilateral i just!

* * *

A casa nostra, i en un altre ordre de magnituds... arribem a finals d'agost fent un balanç prou positiu de les incidències de l'estiu, tot i que tenim el cor desfet pel gravíssim accident de Barajas!

Avui, un cop més, el nostre record més intens pels familiars i amics de les víctimes i la nostra solidaritat amb les autoritats de la Comunitat de Madrid.

És cert que, aquest any, fins ara, no hem tingut problemes significatius amb les rodalies, ni col·lapses a les autopistes, a la xarxa elèctrica o l'aeroport. I, gràcies sobretot a la climatologia, no hem hagut de patir per la sequera ni pels incendis.

No tot ha estat el clima i l'atzar. Naturalment. La prevenció, la programació, la professionalitat i la capacitat d'actuació també han estat factors clau per poder arribar a finals d'estiu en les condicions que ho fem. I ens n'hem de felicitar.

* * *

Feta aquesta referència al que ha estat el bon funcionament del país les darreres setmanes, vull parlar breument dels reptes que tenim plantejats i de com crec que cal afrontar-los.

I vull començar expressant, la meva confiança. Confio, plenament, en la capacitat del nostre país per resoldre favorablement, positivament, els principals temes que avui dominen l'agenda política i social de Catalunya.

La meua és una confiança basada en les experiències anteriors en les que hem hagut de fer front a períodes difícils i complicats. Com ara.

No és, aquesta, una "expressió feta", forçada pel context o buida de convicció. Us dic el que, sincerament, crec i penso.

Ara també ens en sortirem, si sabem cap on volem anar i si sabem fer les coses bé.

...si estem units, estic segur que podem!

És cert que ens calen i ens caldran bones dosis de prudència, i moltes de treball i de diàleg. Com ens caldrà molta discreció i tota la unitat possible.

...si actuem amb determinació i ambició..., podem!

Tot això ens farà falta. I haurà d'anar acompanyat de, com us dic, confiança. Confiança en nosaltres mateixos i confiança en el país en el seu conjunt. I un punt d'audàcia i d'ambició.

I la convicció que la nostra ambició no és desmesura. Res del que en proposem o pretenem en aquests moments està fora de mesura.

... i si tenim la tenacitat de Tarradellas, la convicció de Pujol i la visió de Maragall, si tenim tot això: podem!

Estic segur que podem!

Aquesta és la nostra principal responsabilitat. Ser fidels a la nostra història col·lectiva, al testimoni dels nostres mestres i a la confiança rebuda dels catalans i catalanes!

No hi ha responsabilitat més gran que la del servei al país i a la seva gent!

* * *

Les nostres institucions i el conjunt de la societat catalana tenen, en els propers mesos, reptes molt importants als quals hem de fer front. Però n'hi ha dos que destaquen per damunt dels altres:

En primer lloc, arribar a un acord satisfactori sobre el nou sistema de finançament de la Generalitat de Catalunya;

I en segon lloc, afrontar amb realisme i decisió la delicada situació econòmica.

Com podeu comprendre, les posicions de fons del Govern i les meves, com a President, sobre aquestes dues qüestions no han variat en aquestes darreres setmanes.

Res no ha passat, des de primers d'agost fins avui mateix, que les hagi pogut fer canviar. Estem on estàvem.

Les posicions del Govern de Catalunya, per tant, responen, avui, a les que ja he exposat anteriorment.

Les vaig exposar en una declaració institucional el dia 8 d'aquest mes agost, pel que fa al finançament. I, pel que fa a la crisi econòmica, en la compareixença parlamentària 16 de juliol passat.

Tot i així, crec que és convenient reiterar el nostre compromís en tant que principal força del Govern de Catalunya sobre ambdues qüestions.

Pel que fa al finançament vull deixar clares un parell de coses:

- Primera, el nostre objectiu és obtenir un sòlid acord de finançament, a través de la negociació establerta entre la Generalitat i el Govern central. Un acord basat en les previsions que assenyalava l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Un acord que garanteixi la suficiència de recursos per mantenir unes polítiques socials eficients, del tot necessàries per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

No em cansaré de repetir-ho:

El que reclamem no és un caprici, no és un privilegi. És una necessitat.

Una exigència per poder garantir, a la població de Catalunya, la seva educació, els seus serveis de salut, l'atenció social i les polítiques de suport a les famílies.

És absolutament de justícia el que demanem.

Aquest, amigues i amics, és el debat real: Els homes i dones que viuen al nostre país tenen dret a disposar, tant com la resta de ciutadans espanyols, d'uns serveis de qualitat, d'un horitzó de progrés i benestar.

No estem disposats a acceptar cap acusació de privilegi o d'insolidaritat. Perquè no és aquest el cas, ni molt menys.

*

Des de Catalunya treballem i treballarem, de forma rigorosa, per arribar a un acord que asseguri l'autonomia financera de la Generalitat, la responsabilitat fiscal i, com acabo de dir, un exercici equitatiu de la solidaritat.

Un acord que serà difícil. Però que estic segur que arribarà. No sé si serà més d'hora o més tard. Però ha d'arribar a temps per tal de que entri en vigor el 2009!

Però, avui per avui, les nostres posicions encara són allunyades.

Admeto que en aquesta, com en totes les negociacions, caldrà ser flexible. Potser no tenim tota la raó, però de raons en tenim. I moltes. Tenim més raons que desqualificacions. I les hem exposades.

Tenim raons per afirmar que el que se'ns ha proposat, fins ara, és insuficient, és inconcret, i no recull el que diu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

Perquè no recull, per exemple,

- La creació d'un consorci paritari entre l'Agència Estatal d'Administració Tributaria i l'Agència Tributaria de Catalunya.

- Perquè no contempla adequadament els costos diferencials i el percentatge de població immigrant com a criteris per determinar les necessitats de despesa.

- Perquè no incorpora, als mecanismes d'anivellament, l'exigència que les comunitats autònomes desenvolupin un esforç fiscal similar.

Per tant, volem un acord? Sí, però tampoc a qualsevol preu.

Volem un acord que respecti, en la seva integritat, allò que van aprovar el Parlament, les Corts Generals i el poble de Catalunya.

Ha de ser i serà un acord que no vagi contra ningú. I sí a favor de Catalunya i d'Espanya. A favor dels ciutadans de Catalunya, que no han de tenir més però tampoc menys serveis que els ciutadans de qualsevol altre indret d'Espanya.

Ha de ser un acord que s'afegeixi a l'acord que es va assolir, ara fa deu mesos, per aplicar el que preveia la DA3a del mateix Estatut. Un acord positiu i que és determinant pel que fa a les inversions de l'Estat a Catalunya.

* * *

El Govern de la Generalitat compta, en aquesta ocasió, amb el suport explícit i actiu del principal partit de l'oposició. De Convergència i Unió.

Un suport que agraeixo personalment i que ens dóna encara més raons per afrontar aquesta negociació amb confiança.

Confiam que tothom serà responsable. I que, per una vegada, la grandesa de l'objectiu mantindrà la força de la unió. Perquè aquesta no és una cursa de partits. És d'equip. I en aquest equip hi tenen un lloc totes les forces democràtiques de Catalunya.

Espero que les experiències del passat hagin estat una vacuna contra les temptacions d'una glòria tan instantània com efímera.

- Per assolir aquest objectiu, cal també voluntat política, força i rigor en els nostres plantejaments.

I fer valdre les nostres raons i arguments:

Parlant amb claredat,

Defensant amb convicció les nostres posicions,

Escoltant uns i altres amb paciència,

Negociant amb perseverança,

Mantenint les nostres exigències amb tenacitat.

Sent flexibles quan convingui,...

Al final... l'acord arribarà.

No podem perdre mai de vista l'objectiu.

No podem caure en distraccions ni en provocacions contraproductives.

Amics i amigues,

Aquesta és una responsabilitat del Govern de Catalunya i del seu President, ...

també del conjunt de forces polítiques,
i és bo que rebem, com estem rebent, el suport de la societat catalana.
Els socialistes catalans hem d'assumir el paper de centralitat i hem
d'actuar amb la determinació que aquesta posició central i responsable
ens atorga.

Els socialistes hem dit i defensat el mateix, des del primer dia. I
continuarem dient el mateix les setmanes que venen.

La nostra posició és clara, tothom la sap i no la canviarem, ni per una
oportunitat tàctica, ni per una enquesta, ni per unes declaracions
pujades de to.

Quan sigui l'hora de pactar i el pacte sigui possible i acceptable, ho
farem. Però no anirem canviant de posició cada dos per tres.

Us demano, a tots aquells qui teniu alguna responsabilitat política, del
nivell que sigui, que mantingueu una actitud serena i exigent alhora en
aquesta qüestió.

Una confiança que demano que tingueu, també vosaltres, en el Govern i
les persones que porten la negociació.

* * *

Pel que fa a la **situació econòmica**, em reafirmo en la convicció que l'estat de
l'economia catalana ens permet afrontar els problemes actuals amb un cert
marge.

És evident que hem de treballar –i ho estem fent- per ajudar, en primer lloc
aquelles persones i famílies que estan en una situació més fràgil i que, quan hi
ha una crisi, són els primers a patir-ne les dificultats.

Però hem d'estar i estem, també, al costat de les empreses, al costat d'emprenedors, per ajudar-los a tirar endavant.

Les mesures que hem impulsat des del Govern van en aquesta doble direcció.

El conjunt d'actuacions aprovades els darrers mesos pretenen, principalment:

- Aplicar de manera diligent les mesures econòmiques destinades a fomentar la inversió pública;
- Atenuar les tensions de liquiditat del sistema financer català;
- Afrontar els problemes derivats de l'augment de l'atur;
- I combatre la inflació, en la mesura que puguem.

I tot això començant per una actitud de rigor i austeritat, (insisteixo: rigor i austeritat) que es reflectirà en els pressupostos del 2009.

Uns pressupostos que mantindran com a prioritats, per una banda les polítiques socials i de benestar impulsades els darrers anys, i per l'altra l'esforç inversor en infraestructures i en habitatge, així com una aposta decidida per la recerca.

* * *

Us acabo d'exposar amb quina disposició i amb quina determinació crec que hem d'abordar els reptes i compromisos del curs que ara comença.

Però també us vull cridar l'atenció sobre la necessitat de parar un moment i prendre consciència del camí que hem recorregut.

Perquè a vegades, els grans debats (o el soroll excessiu que produeixen) no permeten apreciar la feina que s'ha fet. Aquest és, sovint, l'interès màxim dels adversaris polítics a l'oposició.

El nostre ha de ser l'explicació del treball dut a terme. Us demano que feu aquest exercici.

En menys de dos anys el Govern d'Entesa ha fet molta feina. Molta feina i raonablement ben feta.

Crec que és, no només legítim, sinó també necessari, explicar a la ciutadania el que s'ha fet.

El rendiment de comptes, és un exercici de maduresa democràtica.

* * *

Vaig acabant.

Si m'ho permetreu, voldria fer un apunt, que va més enllà del Govern de la Generalitat i concerneix, sobretot, a aquells qui teniu responsabilitats a nivell municipal:

És possible que la situació de crisi faci aparèixer, al llarg dels propers mesos, ja ho està fent, algunes tensions als barris de ciutats i pobles de Catalunya. Per allò que dèiem que la crisi, a qui primer passa factura és als més febles.

Us demano un esforç d'atenció i dedicació. I que procureu gestionar els possibles conflictes amb la serenitat, l'equilibri i la determinació que s'espera de nosaltres.

El Govern de Catalunya és conscient de d'aquesta fragilitat i actuarà, en tot moment, al costat dels responsables municipals.

També el meu compromís i la meva responsabilitat és estar al vostre costat en tot moment. I m'hi tindreu.

Amics i amigues, em penso que ja he parlat prou. I ara el que toca és obrir el debat.

Abans d'acabar, però, voldria fer, encara, una reflexió en veu alta sobre el que entenc jo per **responsabilitat política i... personal.**

Perquè al llarg dels darrers mesos, i sobretot a partir del debat sobre el nou sistema de finançament, s'ha parlat, molt sovint, de responsabilitats.

Aquestes setmanes tothom parla de responsabilitat i, lamentablement, no sempre la practica amb les seves paraules, amb els seus fets o amb les seves propostes.

Alguns, fins i tot, ens indiquen i ens reclamen a nosaltres... responsabilitat, mentre amaguen o s'espolsen les seves...

Gràcies,
però no ens calen indicacions
i, molt menys, lliçons o instruccions, de ningú.
Ni aquí, ni allà.

Els socialistes catalans sabem ben bé quines són les nostres responsabilitats:

Amb Catalunya

Amb els seus ciutadans i les seves preocupacions

Amb el nostre Estatut

Amb els valors de justícia i democràcia que proclamem

Amb la governabilitat progressista d'Espanya

Amb el conjunt dels socialistes i federalistes

I amb tots els pobles de Espanya.

Ho sabem prou bé!

És, precisament, per això

que fem el que fem ara:

ho fem per responsabilitat,

perquè tenim raons,

perquè és just

perquè és el moment oportú,

i perquè es de llei!

Amics,

si no aconseguim aquest encaix múltiple i complex, sobre les bases noves que es desprenen del nostre Estatut, ens veurem desbordats per radicalismes de tota mena i pel desinterès democràtic i polític dels nostres ciutadans.

Si decebem, els extrems creixeran... i deixarem de ser la força central del país.

Aquest repte és... decisiu.

No acceptarem un mal acord

No ens aixecarem de la taula

però tampoc acceptarem cap imposició.

No es pot respondre amb imposicions...

a les raons de Catalunya.

No es pot fer.

No deixarem que es faci.

Ens juguem el futur del país.

No en tinc cap dubte.

Us demano que tots i totes siguem responsables, com a comunitat política, per a fer sempre el que és just i el que esperen de nosaltres el nostres conciutadans, encara que sigui difícil, molt difícil.

I que tothom faci el que li toca:

Uns negociant,
d'altres recolzant, aquí i allà,
i la majoria, fent costat,
amb fermesa, disciplina i disponibilitat.

En aquest repte tothom té un paper, per discret que sigui.

Amics, hem d'estar preparats per a tot...

Però, alhora, treballar amb total determinació per l'acord.

No hem de contemplar cap d'altre escenari.

Escolteu...

en aquesta negociació no només juguen les forces... i nosaltres tenim les que tenim, i no són poques, però poden no ser suficients.

Juguen, també, les raons, els arguments.

I la unitat catalana.

Us demano un esforç especial per a sumar a la força, els arguments i els aliats.

I ens calen molts.

Cerquem-los a Catalunya i fora de Catalunya...

i, demostrem que,

si guanya Catalunya..., també guanya l'Espanya plural que tant temps portem defensant.

Moltes gràcies.